

AGAPANTHES I

Flora
ja
Joséphine

CLARISSE
SABARD

BAZAR

CLARISSE
SABARD

Flora
ja
Joséphine

AGAPANTHES I

Suomentanut Kira Poutanen

BAZAR

Mamy Blue -kappaleen suomenkieliset sanat Pertti Reponen



Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Kira Poutanen

Suomenkielinen laitos © Kira Poutanen ja Bazar Kustannus 2026

Ranskankielinen alkuteos *Le secret des agapanthes 1: Flora & Joséphine*

Copyright © Charleston, une marque des éditions Leduc, 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-037-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

*Stefanialle: Kiitos, kun osait valaa minuun uskoa niin,
että uskalsin tarttua tähän hulluun projektiin.*

*Täytyy tottua siihen, ettei elämän tärkeimmissä
risteyksissä ole tienviittoja.*

ERNEST HEMINGWAY

PROLOGI

Afionasin lahti, Korfu, maaliskuu 1983

JOSÉPHINE KATSOI VIELÄ viimeisen kerran pientä kivikkoista poukamaa. Hän pudisti haikeana päätään ja ymmärsi, ettei enää koskaan näkisi tätä paikkaa, vaikka oli viettänyt siellä elämänsä onnellisimmat vuodet. Muistot huumaavista onnen päivistä karkeloivat kirkkaina hänen mielessään: iloiset naurunpurskahdukset smaragdinvihreän veden äärellä, rannalla nautitut grillikala-ateriat ja vesimeloniviipaleet, tulikärpästen taikayöt, vanhan Spiron neuvot skorpionin pistosten välttämiseksi, Dougin kädet Joséphinen vyötäröllä... Joséphine huokasi syvään. Onnen päivät tuntuivat nyt todella kaukaisilta, ja Joséphine oli valtavan yksinäinen! Onneksi täällä kukaan ei pääsisi yllättämään häntä, ei mereltä eikä kapeaa, mäntyjen peittämää rinnettä kulkevaa polkua pitkin. Vain harvat tunsivat tämän paikan. Poukama oli kaunis ja rauhallinen pieni paratiisi, sinne kuuluivat ainoastaan rantaa hyväilevien aaltojen äänet. Turistitkaan eivät vielä olleet löytäneet paikkaa.

Kyyneleet kohosivat Joséphinen silmiin, kun hän katseli hiipuvaa hiillosta Odyссеuksen luolan edustalla. Miten tämä tragedia oli voinut tapahtua?

”Daphné-parka!” Joséphine kuiskasi. Olisinpa osannut ajatella selkeämmin...

Joséphine yritti tukahduttaa syyllisyyttä, joka oli painanut hänen mieltään jo kahden päivän ajan. Hän soimasi itseään siitä, ettei ollut osannut ajoissa lukea Nickin luonnetta, vaikka epäilysten olisi pitänyt herätä jo silloin, kun Nick ystävystyi Joséphin pojan Garyn kanssa. Garylla kun oli usein tapana vetää puoleensa hämmärrä seuraa. Ja nyt Joséphin tytär oli joutunut koko jutun maksumieheksi ja jäänyt leskeksi kolmekymmentäviisivuotiaana, kaksivuotiaan lapsen äitinä. Joséphine olisi antanut mitä tahansa voidakseen palata ajassa taaksepäin ja antaa koko typerän käsikirjoituksen olla, sillä vaikka juuri käsikirjoitus oli paljastanut Nickin todelliset kasvot, se oli myös vienyt Nickin hengen. Tilanne oli täysi katastrofi! Olisiko Joséphine kyennyt muuttamaan tapahtumien kulkua, jos olisi tiennyt totuuden? Ei tietenkään olisi. Hänhän oli jälleen kerran vain viilettänyt eteenpäin ottamatta sisartensa varoituksia kuuleviin korviinsa. Aivan kuin Joséphine ei olisi kuudenkymmenen-vihdeksän ikävuotensa aikana oppinut yhtään mitään! Nyt oli kuitenkin turha surkutella tapahtunutta, sillä jossittelu ei korjannut onnetonta tilannetta. Joséphine oli tehnyt aivan oikein annettuaan tulen tuhota osan elämästään. Kirous oli nyt purettu.

Joséphine suoristi selkensä ja suunnisti sitten päättäväisin askelin kohti moottorivenettä, jonka huvilan talonmies Georgios oli suostunut korjaamaan ainoastaan sillä ehdolla, että Joséphine lupaisi olla vesillä erityisen varovainen. Arvaamattoman ja voimakkaan

sirocco-tuulen aika oli käsillä ja toi mukanaan monia vaaroja. Uhkarohkea Joséphine oli kuitenkin todennut Georgiosille vain, että taivashan oli täysin kirkas. Sitä paitsi Joséphinehan tunsi tämän osan Joonianmerestä kuin omat taskunsa. Varsin nopeasti Joséphine oli kuitenkin käsittänyt, että hänen olisi pitänyt kuunnella Georgiosin varoituksia. Suuret pilvet peittivät hetkessä koko taivaan, ja raivoisa tuuli alkoi puhaltaa keskellä helteistä päivää. Tuuli sai aallot laulamaan ja täytti yleensä niin rauhallisen lahden korkeilla vaahtopäillä. Pian pilvistä alkoi putoilla pisaroita, ja Joséphinen päälle vyöryi valtava kaatosade.

”No niin, taas kerran minä toimin vain oman pääni mukaan!” Joséphine mutisi soimaten itseään.

Joka kerta, kun suuret aallot nostivat Joséphinen ilmaan, hän oli varma, että vene uppoaisi, ja hän kyyristyi veneen pohjalle kauhusta lamaantuneena. Jos taika-uskoiset korfulaiset olisivat tienneet, mitä Joséphine oli juuri tehnyt, he pitäisivät myrskyä varmasti rangaistuksena. Menneisyydestä ei voinut hankkiutua eroon ilman seurauksia. Menneisyyttä ei voinut polttaa savuna ilmaan aivan kuin sitä ei olisi koskaan ollut olemassakaan.

”Armoa!” Joséphine valitti, kun uusi tuulenpuuska painoi hänet jälleen kiinni veneen laitaan.

Hemmetti, Joséphine, terästäydypä nyt vähän! Joséphine oli kuulevinaan rakkaan edesmenneen Douginsa moittivan häntä.

Joséphine nousi horjuen jaloilleen ja varjosti kädellä kasvojaan nähdäkseen horisontin. Hän halusi varmistaa, ettei vene ollut suunnistamassa kohti Albanian

rannikkoa. Sade sumensi Joséphinen näkökentän, ja tuulenpuuskat vaikeuttivat suunnistamista, mutta hän taisteli urheasti niitä vastaan. Venettä piti vain kääntää hiukan vasemmalle, ja niin hän tekikin. Yhtäkkiä kauempaa kuuluva huuto sai Joséphinen tajuamaan, että hän oli lähestymässä rannikkoa.

”Äiti! Tännepäin!”

Joséphine huokaisi helpotuksesta. Daphné kiiruhti Georgiosin kanssa häntä vastaan ja auttoi hänet takaisin kiinteälle maalle. Georgios oli siis kertonut Daphnéille kaiken. Juuri sitähan Joséphine oli halunnut välttää! Daphnélla oli jo tarpeeksi huolia muutenkin.

”Hyvänen aika!” Daphné huudahti ja syöksyi halaaamaan äitiään. ”Luulimme, että olit joutunut tuuliajolle! Olisit voinut odottaa pari päivää, emme todellakaan kaipaa juuri nyt mitään uusia tragedioita.”

Joséphine yritti hillitä vartalonsa tärinää, hän pudisti reippaasti päätään ja korotti ääntään saadakseen sen kuulumaan tuulenpuuskien ylitse. ”Pieni sirocco-tuulihan tuo vain on, kyllä minä nämä tunnen.”

Georgios taisteli tuulessa saadakseen veneen kiinnitettyä rantaan, ja Daphné auttoi äitinsä portaita pitkin kauniin valkoseinäisen ja valkoisilla ikkunaluukuilla varustetun rakennuksen luokse, jonka Doug oli sodan jälkeen ostanut täältä pilkkahintaan. Kun he viimein pääsivät villiviinin ja ihmeköynnösten koristamalle terassille, Daphné kuiskasi: ”No niin... Onko kaikki nyt todella ohi? Poltitko varmasti kaiken?”

Joséphine katsoi tytärtään tiukasti sinisillä silmillään. Mitä hän voisi kertoa Daphnéille vaarantamatta samalla

tyttärensä tulevaisuutta juuri, kun koko hänen elämänsä oli mullistunut? Daphné vaikutti ohuessa harmaassa puserossaan ja pitkät vaaleat hiukset siististi niskaan sidottuina hauraammalta kuin koskaan. Joséphine ei ollut osannut suojella tytärtään, mutta saattoi vielä estää Daphnéa vajoamasta lopullisesti synkkyYTEEN. Joséphinen oli tehtävä se jo pelkästään ihastuttavan tyttären-tyttärensä Floran vuoksi. Joséphine tarttui Daphnéa käsistä ja puristi niitä voimakkaasti.

”Kyllä, kultaseni, se on nyt ohi. Olemme turvassa ja voimme kaikki kolme palata Los Angelesiin. Pian voimme jättää koko jutun taaksemme.”

Joséphin sanat eivät oikeastaan olleet valetta, hän-
hän vain hiukan muokkasi totuutta. Nyt kukaan ei enää lähtisi kaivelemaan menneitä, siitä Joséphine pitäisi huolen. Agapanthesin salaisuus oli nyt haudattu lopullisesti eikä se enää voisi päätyä vääriin käsiin.

Flora, 2018

JAY KATSELI MINUA TIIVIISTI hiilenmustilla silmillään kädet niskan takana, kasvot auringossa. Rennosta asennostaan huolimatta hän vaikutti pettyneeltä. Olin juuri ilmoittanut, etten voisi jäädä saarelle enää edes muutamaksi päiväksi. Työt odottivat minua Los Angelesissa.

”Ymmärrän kyllä. Upeaa, että saat johtaa omaa taidegalleriaa”, Jay vakuutti. ”Kuulitko muuten, että vanha herra Mahoenin galleria suljettiin juuri? Sille ei löytynyt ostajaa.”

Jayn ääni oli rauhallinen, ja hänen niskaan ulottuvat ruskeat hiuksensa liikkuvat kevyesti Tyyneltämereltä puhaltavassa tuulessa. Minulle tulisi ikävä häntä. Miksi elämän piti olla näin monimutkaista? Laskin kahvikuppini pöydälle ja aloin pyöritellä sitä käsissäni.

”Kuulin kyllä, se on ikävä uutinen. Pidin kovasti galleriassa esillä olleista akvarelleista.”

”Sääli, ettet tullut aikaisemmin, olisit voinut ostaa taulut omaan galleriaasi.”

Minä irvistin.

”Liikekumppanini saisi kohtauksen, jos ehdottaisin, että ottaisimme merimaisemia myytäväksemme!”

Olin perustanut Artspace Storehousen Carterin kanssa, se oli nykyaidegalleria, jossa esittelimme teoksia sekä uusilta että jo kokeneilta taiteilijoilta. Galleriassamme taiteilijoiden värikäs luonne oli aivan yhtä tärkeä osa kokonaisuutta kuin heidän teoksensa. Jay ei kuitenkaan tuntenut taidemaailmaa, enkä tietenkään voinut moitita häntä siitä.

”Maalaamasi akvarellit olivat silti todella kauniita”, Jay kommentoi. ”Oletko jatkanut maalaamista?”

”Voi en! Lopetin jo vuosia sitten. Ei minulla ole aikaa... eikä oikein lahjojakaan, jos totta puhutaan.”

”Minun muistaakseni olit kyllä todella lahjakas! Vanhemmillani on edelleen biisonien suojelualueesta maalaamasi taulu, jonka annoit heille. Se jonka taustalla on upea oranssi auringonlasku.”

Minä kohautin hartioitani.

”Tuo on ystävällisesti sanottu, mutta usko pois, minulla on kyllä selvästi vähemmän lahjoja kuin galleriaini taiteilijoilla. Ammattilaiset nauraisivat ääneen, jos näkisivät sievistelevät, kesälomalaisille maalaamani taulut.”

”Tuo nyt on tyhmintä mitä olen kuullut!” Jay huuhahti. ”Mitä unelmillesi tapahtui, Flora? Muistan vielä, kun kerroit haluavasi kiertää kaikki Yhdysvaltojen rannikot voidaksesi maalata ne kaikki...”

Jayn kauniit sanat vanhoista maalauksistani koskettivat minua, mutta päätin, että oli parempi vain nauraa.

”Ai, muistatko sinä vielä sen? Sehän oli pelkkä lapsellinen päänäpistö. Lopulta minäkin kai vain kasvoinkin aikuiseksi.”

Join macchiatoni loppuun ja mietin, miten osasin keskustella Jayn kanssa aivan kuin kaikki olisi hyvin. Jay oli ehdottanut, että joisimme ennen lähtöäni pikaisesti kahvit hänen ravintolassaan, eikä minulla ollut ollut mitään syytä kieltäytyä. Enhän voinut karata Santa Catalinalta vain siksi, että olimme edellisenä iltana päätyneet suutelemaan! Olin menettänyt kontrollin, mitään vastaavaa ei enää saisi tapahtua. Minulla ei ollut tällä hetkellä aikaa romanttiselle suhteelle ja olin tehnyt sen Jaylle selväksi. En kuitenkaan ollut osannut aavistaa, miten pahasti suudelma ja Jayn suolalta ja auringolta maistuvat huulet jäisivät vaivaamaan mieltäni, vaikka olin päättänyt suhtautua tapahtuneeseen täysin välinpitämättömästi. Tunsin itseni idiootiksi!

Yhtäkkiä Jay suoristi ryhtiään ja kumartui puoleeni. Tunsin paniikin nousevan sisälläni, kun hänen huvittunut katseensa kohtasi minut.

”Esitin sinulle juuri kysymyksen, Flora.”

Hupsista! Unelmoiminen oli nyt lopetettava välittömästi. Kätkin nolostumiseni aurinkolasien taakse ja vastasin: ”Anteeksi, mietin erästä perintöasiaa. Sain vähän aikaa sitten kuulla, että eräs isotädeistäni on jättänyt minulle perinnöksi talon Ranskassa... Se on harmillinen mutta ei mikään iso juttu. Mitä sanoitkaan?”

Tekosyyni ei ollut täysin tuulesta temmattu, sillä isoäitini nuorin sisko oli kuin olikin suureksi hämmästykseni jättänyt minulle perinnöksi osan huvilastaan. En

ollut vielä ehtinyt soittaa muille perillisille, serkuilleni, joiden kanssa olin yhteydessä vain harvoin Facebookin välityksellä, mutta ajattelin, että talo olisi parasta vain myydä. Edellisestä käynnistäni Normandiassa oli todella pitkä aika!

”Tarjosin sinulle mustikkapiirakkaa. Se on Kittyn leipomaa, todella maukasta. Haluatko palasen?” Jay toisti.

Minä pudistin päätäni.

”Tiedän, että tätisi leipoma piirakka on taivaallista, mutta Catalina Express lähtee kohta matkaan ilman minua, ellen pidä kiirettä.”

Lautta oli saapunut kaksi tuntia sitten ravintolan lähellä sijaitsevaan laituriin ja oli pian lähdössä takaisin päin. Minun oli kiirehdittävä tai myöhästyisin kyydistä. Nousin pöydästä ja vilkaisin vielä kerran terassia, josta avautui upea näkymä merenlahdelle. Aurinko kimalteli veden pinnalla, ja muutama purjevene seilasi merellä. Jos minulla olisi ollut enemmän aikaa, olisin mielelläni maalannut maiseman. Mutta kello kävi, enkä voinut viipyä enää yhtään pidempään. Todellinen elämä odotti, ja minun oli pakko kohdata se.

”Hyvä on”, Jay vastasi. ”Voinko soittaa sinulle, kun olet päässyt perille?”

Minä laskin katseeni hitaasti alas.

”Jay... Mehän puhuimme tästä jo eilen. Olen todella pahoillani, minun ei olisi pitänyt suudella sinua.”

Jay huokasi. Selvästi enemmän haikeana kuin yllättyneenä. Hän ei voinut aavistaa, miten ikävältä minusta tuntui satuttaa häntä.

”Olet minulle ikuinen arvoitus, Flora Blake”, Jay vastasi. Hänen kauniissa ruskeissa silmissään välähti häivähdys surua. ”Luulin, että tilanne olisi tällä kertaa toinen.”

Jayn viittaus vuosien takaiseen yhteyteemme hämmensi minua. Jay ja minä olimme tutustuneet toisiimme jo teini-iässä. Hänen vanhempansa olivat kotoisin Havaijilta ja olivat ostaneet hotellin Santa Catalinan toiseksi suurimmasta kylästä Two Harborsista. Hotellilta järjestettiin retkiä luonnonsuojelualueille, muun muassa maalaamalla biisonien suojelualueelle. Jay taas piti enemmän ruoanlaitosta ja oli kesäisin töissä enonsa ravintolassa Wheeler’s Seafoodissa, joka sijaitsi Avalonisassa, saaren tärkeimmässä satamassa. Isoäitini oli pitkään viettänyt kesänsä Santa Catalinalla ja rakasti Wheeler’s Seafoodin tonnikalatartarpihvejä, siellä minä ja Jaykin olimme aikoinaan tutustuneet. Meillä oli lähestulkoon sama syntymäpäivä ja rakastimme molemmat rock-musiikkia, ystäväystyimme siis nopeasti ja pian meistä tuli erottamattomia. Olimme molemmat ihastuneet saaren villiin kauneuteen ja vietimme kaiken vapaa-aikamme patikoiden Scenic Drivea ympäröivillä kukkuloilla. Sieltä avautui huikea näkymä Avalonin merenlahdelle. Väilläämme oli selvästi kipinää, mutta minä pidin Jayhin etäisyyttä ja kohtelin häntä mielummin kuin veljenä, kutsuin häntä jopa ”melkein kaksoisveljekseni”. Ei Jay voinut rakastua minuun, sitä oli mahdotonta edes kuvitella. Pelkkä ajatuskin intiimistä suhteesta kauhistutti minua, ja pelkäsin, että menettäisin Jayn, jos tunnustaisin sen hänelle. Se oli hullua, sillä jo pelkkä tökerö käytökseni olisi hyvin voinut ajaa Jayn pois. Jay oli kuitenkin

tyytynyt ystävyyteen. Ja se tekikin minulle todella hyvää. Jayn kunnioittava ja lempeä käytös minua kohtaan tuntui parantavalta, vaikka sisäisesti olinkin vielä varovainen enkä uskaltanut täysin luottaa häneen.

Kaikki kuitenkin päättyi, kun isoäitini kuoli yllättäen aivoinfarktiin. Olin ollut todella läheinen isoäitini kanssa, ja hänen kuolemansa jälkeen olin surun murtama. Oli isoäidin ansiota, että rakastin maalaamista. Hän ymmärsi aikoinaan myös heti, miksen halunnut enää palata Kreikkaan, eikä koskaan kysellyt asiasta enempää. Hän kannusti minua opiskelemaan kuvataiteita, vaikka äidillääni oli varalleni kunnianhimoisempia suunnitelmia. Isoäidin kuoleman jälkeen en ennen tätä ollut kyennyt palaamaan Santa Catalinan saarelle lainkaan. Ilman häntä kaikki oli toisin. Isoäidin kuollessa vuonna 2002 sosiaalista mediaa ei vielä ollut olemassa, ja pian menetinkin yhteyden Jayhin. Oli siis valtava yllätys, kun nyt, neljä päivää sitten törmäsin häneen heti astuttuani autolautasta saarelle. Saaren pieni yhteisö ei osannut pitää salaisuuksia, ja Minnie Williams, joka johti hotelleja, jossa me isoäidin kanssa aikoinaan yövyimme, oli heti kertonut Jaylle tekemästäni huonevarauksesta. Olin kuvitellut, että Jay olisi nyt jo naimisissa ja kahden tai kolmen lapsen isä ja johtaisi kenties omaa ravintolaa jossakin suurkaupungissa, vaikkapa San Franciscossa, mutta nyt sainkin kuulla, ettei hän itse asiassa ollut koskaan lähtenyt Santa Catalinalta. Jayn eno oli halunnut lähteä ansaitulle eläkkeelle ja oli siirtänyt ravintolansa Jayn nimiin. Nyt Jay antoikin ravintolalle kaikkensa. Muutamaa silmäkulmassa näkyvää ryppyä lukuun ottamatta

hän ei ollut muuttunut lainkaan. Hänen hoikka vartalonsa oli vuosien varrella hiukan tukevoitunut, mutta hänen tyykinsä oli edelleen rento ja mutkaton, mikä tuntui kalifornialaisten loppuun saakka mietittyjen asukokonaisuuksien jälkeen raikkaalta. Tuntui hyvältä nähdä Jayta, aivan kuin olisin viimein palannut pitkän matkan jälkeen takaisin kotiin... Ja silti ilon rinnalle nousi pian ristiriitaisempiakin tunteita. Ne muistuttivat menneisyydestä ja pelottivat minua, en osannut antaa itselleni lupaa tuntea niitä. Miksi ihmeessä olin mennyt suutelemaan Jayta?

Raskain mielin yritin selitellä tilannetta:

”Vika ei ole sinussa... Elämäni vain on tällä hetkellä todella monimutkaista, enkä halua asettaa ketään mahdolluttamaan tilanteeseen. Se ei olisi reilua.”

Jay naurahti pettyneesti.

”Mistä lähtien elämä muka tekee päätökset puolestasi?”

Sitä lähtien, kun olin viisitoistavuotias...

Jay epäröi hetken ja jatkoi sitten: ”Tiedätkö, mikä tuntuu epäreilulta, Flora? Se, että kiellät jatkuvasti sen, mitä välillämme on. Teeskentely on turhaa. Ei eilinen suudelma ollut unta, ei se ollut mikään virhe. En tiedä tarkkaan, mitä elämässäsi tapahtuu, mutta olen aistinut pelon ja salaisuudet sinussa jo pitkään. Ole kiltti, kerro niistä minulle, minulla on oikeus tietää, mitä...”

Jay oli oikeassa, mutta minä en voinut kuunnella enempää.

”Ole kiltti, Jay, älä tee tästä yhtään vaikeampaa.”

”Oikeastaan en edes ymmärrä, miksi tulit tänne”, Jay totesi surullisesti.

”Minähän kerroin jo, halusin vain nähdä saaren uudestaan.”

Todellisuudessa halusin tulla saarelle ennen kaikkea valmistautumaan edessäni olevaan myrskyyn. Mutta minulla ei nyt ollut aikaa eikä voimia selittää tilannetta Jaylle tarkemmin. Hän saisi joka tapauksessa pian tietää, mistä oli kysymys, eikä minulla ollut epäilystäkään siitä, miten hän reagoisi: hän ajattelisi varmasti, että olisi parempi ottaa etäisyyttä minuun ja jutusta syntyvään valtaan kohuun.

Jay astui lähemmäksi ja silitti poskeani. Hellä ele sai minut melkein jähmettymään paikoilleni.

”Minun täytyy nyt todella mennä”, mutisin, ja ääneni värisi enemmän kuin olisin halunnut. ”Olen pahoillani kaikesta...”

Välttelin Jayn katsetta ja kumarruin ottamaan matkalaukkuni maasta.

”Flora, odota, minä...”

En enää kuunnellut Jayta, vaan lähdin päättäväisesti kävelemään pois. Jos olisin kääntynyt takaisin, en ehkä olisikaan voinut lähteä. Silmät kyynelten sumentamina jätin Wheeler’s Seafood -ravintolan terassin taakseni ja suunnistin palmujen ja värikkäiden talojen reunustamalle satamakadulle. Kun saavuin saarelle, olin tuntenut ahdistukseni katoavan kuin olisin palannut kotiin, mutta nyt halusinkin vain päästä laiturille ja mahdollisimman nopeasti takaisin omaan asuntooni. Los Angelesin hälinä ja edessä olevat haasteet auttaisivat minua unohtamaan, että olin todennäköisesti juuri menettänyt Jayn lopullisesti.

Kun lautta hetken kuluttua lähti matkaan, en saanut katsettani irti Santa Catalinan saaresta. Yhtäkkiä paluu arkeen alkoikin tuntua ylitsepääsemättömän vaikealta, vaikka olin jo pitkään elänyt yksin. Tunsin itseni niin yksinäiseksi, että tunteen voima yllätti minut. Menneeseen oli mahdoton palata. Se oli ollut mahdotonta jo siitä kesästä lähtien, jolloin olin 15-vuotias. Näin mielesäni Yanin voitonriemuisen hymyn. Monen vuoden jälkeenkin tulevaisuus pelotti minua yhä, vaikka esitinkin vahvaa. Olisinpa kyennyt kertomaan tapahtuneesta aiemmin! Olisivatko asiat nyt toisin? Kenties. Mutta nyt oli turha alkaa muistella hetkeä, jolloin elämäni muuttui. Yani oli iskenyt jälleen, ja tällä kertaa en aikonut päästää häntä kuin koiraa veräjästä.



Kiehtova uusi romaanisarja Agapanthes-kartanon salaisuuksista

Taidegalleristi Floran elämä Los Angelesissa on myllerryksessä, ja hän tarvitsee kipeästi hengähdystaukoa. Flora on perinyt serkkujensa kanssa suvun vanhan kartanon Normandian rannikolta, ja hän päättää lähteä tutustumaan taloon. Pian Floran saapumisen jälkeen joku jättää oven taakse salaperäisen laatikon, jonka sisältä paljastuu kaleidoskooppi, vanhoja valokuvia ja haalistunut käsikirjoitus. Ne johdattavat Floran hänen isoäitinsä Joséphin vaiettuun tarinaan.

Vuonna 1926 nuori, vahva ja määrätietoinen Joséphine opiskelee Pariisin taidekoulussa. Huhutaan, että hänen taiteilijaisänsä on sekaantunut erittäin harvinaisen oranssin timantin katoamiseen. Isän kuoleman jälkeen Joséphine saa haltuunsa isänsä maalauksen, joka vie hänet kadonneen timantin jäljille.

Flora ja Joséphine on ahmittava kahden aikatason lukuromaani, joka kuljettaa Yhdysvalloista Ranskan kautta Italiaan ja lopulta Korfun saarelle. Se aloittaa Agapanthes-sarjan täynnä vahvoja naisia, riipaisevia kohtaloita ja sukupuvelta toiselle säilyneitä salaisuuksia.

PARASTA VIHDETTÄ KAIKILLE LUCINDA RILEY -FANEILLE
– RANSKALAISILLA TWISTILLÄ.



9 789528 700371

ISBN 978-952-870-037-1 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR

